

Eörsi István

STIMMING FOGADÓJÁBAN

SZEREPLŐK:

FRIEDRICH LUDWIG VOGEL
ERNST FRIEDRICH PEGUILHEN
JOHANN FRIEDRICH STIMMING
FRIEDERIKE STIMMING
JOHANN FRIEDRICH RIEBISCH
HEINRICH VON KLEIST
HENRIETTE VOGEL
ULRIKE VON KLEIST

*Szín: Stimmingék fogadója a Kis Wannsee mellett.
Idő: 1811. november 21.*

I.

Stimmingék fogadója a Kis Wannsee mellett, a Potsdamba vezető út közelében. 1811. november 21-e, hajnali négy óra. Kleist befüggönyözött ablakú szobájában, az asztalnál ül, és ír, két gyertya világít neki. Előtte telegepár és egy üres üveg. Abbahagyja az írást, az asztalra könyököl

KLEIST Elveszítjük súlyunkat, mihelyt testünkből felröppenünk. A súlytalanság boldogságát csak a nagy táncosok élik át egy-egy pillanatra. Ezért rugaszkodnak el folyvást a földtől. A mi gondolataink viszont vágyaink ellenére visszahuppannak ahhoz a masszához, amit sikerült hátrahagynunk végre. Pedig mi közünk hozzá? Miért e körül köröznek utolsó gondolataink? *(Szájához emeli az üveget; üres. Iszik a pohárból)* Henriette ragaszkodott hozzá, hogy hívjuk ide Peguilhent, és sózzuk a nyakába tetemeink

gondját. Mire jó ez? Este befut majd Luis és Peguilhen, de nem miattunk, hiszen mi már egy másik univerzumban időzünk, hanem csak az értéktelen súly miatt, amely a földön hever. Milyen nevetséges! Mintha valakit az aranyozott keret érdekelne, és nem Raffaello látomása, a Madonna meg a két gyerek, akiket a keret közrefog! *(Kiissza a poharat, és fejét visszahajítja a karjára)* A hullákat mindenképp elkaparják.

Szétnyílik a függöny az ablak előtt. Mögötte sötét. A pult mögött a fogadós felesége, Friederike, vele szemben Riebisch napszámos. Ludwig Vogel és barátja, Ernst Friedrich Peguilhen belép

PEGUILHEN Jó estét!

FRIEDERIKE Jó estét!

KLEIST Hogyan? Már este van?

RIEBISCH Tisztelem az uraknak.

PEGUILHEN A fogadóssal szeretnénk beszélni. Stimming úrral, ha jól tudom a nevét.

KLEIST Miért ne tudnád jól? Megírtuk neked!

FRIEDERIKE Mindjárt itt lesz. Én vagyok a felesége.

A Friederike Stimming.

PEGUILHEN Örvendek. Igazából mi egy hölgyet keresünk meg egy urat, akik tegnap itt szálltak meg. *(Csönd)*

Nem maradtak kegyedék házában ma éjszakára is?

FRIEDERIKE De igen. Itt vannak. Vagyis hát...

RIEBISCH Kint vannak, tisztelettel. Odakint.

PEGUILHEN Hogyhogy odakint?

RIEBISCH A tónál, tisztelettel. Egy bucka van ott. Meg egy aprócska gödör, tetszik tudni. Egy lábnyi mély, a hossza meg vagy három láb. Nem tudom, mire szolgál, és ki ásta ki, annyi biztos, hogy nem én. Az már ott volt, amikor én ideszegődtem.

KLEIST Bökd már ki mondandód velejét, gazember!

PEGUILHEN *(Vogelnek)* Érted, hogy mit zagyvál ez összevissza?

FRIEDERIKE Nem élnek már, kérem. Agyon vannak löve.

VOGEL Akkor hát igaz.

PEGUILHEN *(megszorítja Vogel kezét. Súgva)* Légy erős, barátom.

KLEIST Tudtam, hogy sikerülni fog. Hurrá! Erre iszom! *(Inni próbál. A pohár meg az üveg is üres)*

VOGEL Szörnyűség. Most mit csináljak?

PEGUILHEN Isten majd elrendez mindent. Várj rám itt. Megnézem őket.

FRIEDERIKE Ebben a sötétben? Tessék nálunk aludni, és reggel tessék kifáradni hozzájuk a világosban.

PEGUILHEN Most nézem meg őket. *(Vogelnek)* Velem jössz?

Vogel a fejét rázza

RIEBISCH Hozok egy lámpást. (El)

PEGUILHEN Nagyon szétroncsolódtak?

FRIEDERIKE Dehogyis, kérem. Csak egy kis vérbuborék látszik az úr szájának a szögletében és a hölgy ruháján, a bal mellénél egy kis kerek vérfolt. A ruha pedig kicsit meg van perzselődve. Azon át lőtte meg, ugye.

KLEIST Mert nem akartam látni a mellét.

FRIEDERIKE Ha szabad kérdeznem, kikhez van szerencsém?

KLEIST Nem akartam, azért, mert akartam.

PEGUILHEN Az úr az elhunyt hölgy férje volt. Én meg a barátjuk, Ernst Friedrich Peguilhen.

FRIEDERIKE Szent Isten! Szívbeli együttérzésem!

Elkapja Vogel kezét, meg akarja csókolni. Ez elrántja

VOGEL Nana!

RIEBISCH (megjelenik egy lámpással) Indulhatunk, méltóságos uram.

PEGUILHEN (Vogelnek) Sietek vissza hozzád, Luis. Meg kell bizonyosodnom arról, hogy valóban ők azok.

Peguilhen és Riebisch el

VOGEL Rumot kérek.

FRIEDERIKE (tölt neki) Az úrnak is rumot kellett kiküldenem oda. Nyolc garasért. Aztán még egyet akart rendelni, de a nagysága lebeszélte róla. Azt mondta, hogy már eleget ivott. Az úr erre azt felelte, hogy akkor majd annál jobban fog neki ízleni este a rum. Tetszik ezt érteni? Ennek a Riebisch napszámosnak a felesége mesélte.

VOGEL Nem érdekel. Hol aludtak?

FRIEDERIKE A fönti traktuson vetek ki két egymásba nyíló szobát. De a nagysága még hajnal előtt kihúzta a közös ajtóból a kilincset.

KLEIST Lehetetlen. Ezt ellenőriznem kell. (Felállna, visszacsúszik a székre)

VOGEL Nem kérdeztem, hogy mikor mit csinált a kilincsel.

FRIEDERIKE Tetszik még egy rum? (Tölt neki. Vogel nem nyúl felé. Kiissza)

VOGEL Biztos meghaltak?

FRIEDERIKE Hát csak nem hagynánk őket ott kint feküdni a november végi hidegben! De nem nyúlhatunk hozzájuk, míg meg nem vizsgál mindent a rendőrség. Aztán boncolás is lesz még. Az már nem a szabadban – van egy kis kunyhónk pár lépéssel odébb.

VOGEL Boncolás is lesz? Elviselhetetlen.

FRIEDERIKE Ahogy mondani tetszik. Hiszen nem volna szükség boncolásra, mert nem történt itt bűntény kérem, ellenkezőleg. Én már tizenhét éve vezetem ezt a fogadót az urammal, de ilyen vidám, játékos vendégeink még sohasem voltak. Édes gyerekecskémnek nevezték egymást. Hol magázódtak, hol meg tegeződtek. Az úr átugrált a tekepálya deszkáin, és szépen kérte a nagyságos asszonyt, hogy ugorjon ő is, de ő nem ugrott, csak nevetett. Kergetőztek, kávéztak, és jót mulattak a Dorothea Louisén, a Riebisch napszámos feleségén, tetszik tudni, amiért megitta a

kávéhoz felszolgált tejet, amit ők meghagytak, és közben tejbajsa lett.

VOGEL Rumot ígért az előbb.

Friederike tölt neki

(Felhajtja) Honnan tudja maga, hogy a feleségem hajnal előtt mit csinált a kilincsel?

FRIEDERIKE A cseléd látta, amikor hajnali négykor bevitte hozzá a kávéval...

VOGEL Vezessen a feleségem szobájába.

FRIEDERIKE A szobákat le kellett zárunk, nagyságos úr. Ezt szigorúan meghagyták az uramnak a potsdami rendőrségen. A kilincset az elhalálozott úr zsebében találtuk meg.

VOGEL Hogy merték átkutatni a zsebeiket?

FRIEDERIKE Azt akartuk megtudni, hogy kiket értesítünk. De nem volt náluk semmilyen irat. Milyen szerencse, hogy értük tetszetek jönni! Jaj istenem, de szörnyű szerencsétlenség! Nem is sejtettük, kérem szépen, hogy mit terveznek. Csak mosolyogni láttuk őket, vidám emberek voltak, nagyon kedvesek és bőkezűek. Ahogy sétáltak kifelé, a helyszínre, tetszik tudni, Riebisch napszámos taligája keresztben állt az úton. Riebisch odébb húzta a taligát, mire az úr adott neki egy garast. Pedig hát kötelessége volt odébb húzni, nem? Amikor kiértek oda, ahol most is vannak, a méltóságos asszony énekelt, az úr pedig versesket olvasott fel. Verseskönyv volt velük, meg három pisztoly. Fehér kendővel letakart kosárban vitte ki őket a hölgy. A kedves felesége, isten nyugosztalja. Riebisch mondta később, hogy ő furcsállotta azt a nagy kosarat. Törte a fejét, hogy mi lehet benne. Jaj Istenem, de kár, hogy nem találta ki.

VOGEL Tisztelt asszonyom, méltányolnám, ha adna még egy rumot. Nyolc garasért. De némán, asszonyom, érti, némán.

Friederike tölt neki. Stimming be, kicsit kapatos

FRIEDERIKE Johann Friedrich, hol kódorogsz? Amikor előkelő látogatóink vannak. Ez a méltóságos úr annak a nagyságának az ura, akit a másik úr lelőtt.

STIMMING Örvendez, méltóságos úr. És részvétem. Osztozunk a gyászában. Minket is mélyen érint. Miért pont itt kellett megtörténnie ennek? Ez mindmáig egy kifogástalan hírű fogadó volt, méltóságos uram. Most majd egész Berlin és Potsdam a szájára vesz bennünket. Ez persze jól is jöhet, mert talán divatba jövünk egy kicsit. Hol van Riebisch?

FRIEDERIKE A tetemeknél, egy másik méltóságos úrral. STIMMING Milyen szavakat használsz? Elnézést, méltóságos uram. A feleségem nem akarta megbántani. Csak nincs modora. Cselédként kezdte nálam a pályafutását. Nem tetem, Friederike, és nem is hulla, hanem holttest. Megértetted? A méltóságos asszony viszont nagyon finom asszony volt. Egy pillanat alatt megszerettük. Csupa boldogság volt az az asszony, méltóságos úr.

FRIEDERIKE Olyan finom volt, mint a fehérneműje!

Sohase láttam ilyen gyönyörű kék selyem harisnyakötőt! STIMMING Friederike, tartsd a szádat, vagy meglátod,

mi lesz.

FRIEDERIKE Most meg mi rosszat mondtam?

STIMMING A másik úr is finom úr volt. De őt azért kicsit máshová sorolnám be, mint a méltóságos urat. Félre volt taposva a cipője.

KLEIST Na megállj! *(Fel akar állni, elterül a földön. A fény lemegy róla)*

FRIEDERIKE Ezért aztán cseppet sem lepett meg, hogy a méltóságos asszony kihúzta az ajtójukból a kilincset.

Kleist nyöszörög. Peguilhen és Riebisch visszajönnek

STIMMING Tiszteletem. Stimming vagyok, e fogadó tulajdonosa. Részvétem, méltóságos úr.

PEGUILHEN Kérek egy vizespohár rumot.

Friederike önt neki

(Iszik) Neki is négy garasért.

Riebisch is kap rumot

(Mefogja Vogel könyökét) Úgy fekszenek ott, barátom, mintha élnének. Vagyis csak Henriette fekszik, mintha aludna. Heinrich ül vele szemben, feje Henriette lába mellett, a gödör szélére hajlik. *(Iszik)* Öregem, ezek leültek egymással szemben egy kis gödörbe, Henriette két térde Heinrich lába között. Heinrich egyszerűen Henriette bal melléhez szorította, majd elsütötte a pisztolyt. A luk szélén látszik a lőpor. Így nem is lehet hibázni. Ez a paraszt azt mondja, hogy a felesége, aki éppen kávécsészéjüket vitte vissza elmosni, vagy ötvenet lépett a két lövés között.

RIEBISCH Mert azt hitte, kérem, hogy csak úgy lövöldöznek a levegőbe, jókedvükben.

PEGUILHEN Magát ki kérdezte? – Ennyi időre volt szüksége Heinrichnek ahhoz, hogy megbizonyosodjon Henriette haláláról, mielőtt szájába vette volna a pisztolyt. Mert a szájába vette. *(Iszik)* Előtte alaposan tanulmányozhatta az anatómiát, mert a feje nincs is szétroncsolódva. Amennyire a lámpás fényénél megállapíthattam, nem távozott el belőle a golyó. Gyenge volt a töltés, és nem hiszem, hogy tévedek, ha azt állítom, hogy ezt is kiszámította előre. *(Iszik)* Egész életében csodabogár volt, és jól vágott az agya, kár, hogy teljességgel hiányzott belőle a humor.

VOGEL Micsoda botrány lesz ebből! Elvégre itt gyilkosságra került sor.

PEGUILHEN Szívesen nevetett, de nem volt humora. Ezt állítom. Szívából csak olyasmin bírt mulatni, amittől az épelméjű ember elborzad.

VOGEL Mit csináljak, ha valamelyik hivatali jóakaróm arra használja fel ezt a szerencsétlenséget, hogy rám húzza a vizes lepedőt?

PEGUILHEN Ugyan, miért húzná rád? Tudod, mit mondanak majd a kancellári hivatalban? Azt mondják majd, hogy egy gonddal kevesebb. Amióta csődbe ment a lapja, azóta a királytól a kancellárig és a rendőrniszterium főtisztviselőiig mindenkit megugatótt. És pénzt kunyorált a kincstártól. Örülnek majd, hogy nem kell többször elutasítani.

VOGEL Nem csak Kleist úr halt itt meg, Peguilhen.

PEGUILHEN Elnézést. Persze. *(Iszik)* Mindenkit megugatótt, megugatótt, megugatótt. Pisztollyal a szájában legalább nem tudott ugatni.

VOGEL *(felnevet, majd elkomorodik)* Én meg azt hittem, hogy fogatlan kutya, és mekkorát harapott a szívembe!

PEGUILHEN Fogatlan pióca. *(Nevet)* A nővére szívéből vért szívott, a bukszájából pedig pénzt. Szegény Ulrike, vénkisasszony maradt, hogy Heinrichet pénzelhesse.

VOGEL Szerintem Henriettét is megvágta időnként. Pénzszerzési stratégiáját a női szánalomra építette. Kifizetődött neki a szomorúsága meg a keserősége.

PEGUILHEN Enyhén szólva nem lett belőle Goethe, ettől keseredett meg.

VOGEL De itt nem róla van szó! És nem az irodalomról! Feleségem egy fogadóban töltötte utolsó éjszakáját egy gyanús hírű férfival, te pedig Goethéről locsogsz.

PEGUILHEN *(mefogja Vogel könyökét)* Ne légy igazságtalan. Heinrich többet ivott, mint amennyit a gyomra meg az erszénye elbírt, hetekig nem bújt ki az ágyból, de gyanúsnak azért nem mondhatod.

VOGEL Jó, jó, de micsoda botrány.

PEGUILHEN Ágyban írt. De vajon mit csinált még egyedül az ágyban? He? *(Nevet)*

VOGEL Elhallgass már. Egy romantikus utolsó éjszaka az Isten háta mögött, egy fogadó két egymásba nyíló szobájában...

PEGUILHEN Csak nem vagy féltékeny rá? Teljesen ártalmatlan volt. Mondhatnám: szűz.

Friederike kuncog

Min mulat? A szüzesség nem tréfa. Csak kényelmetlen, ha az ember már elmúlt tizenöt éves.

FRIEDERIKE *(nevet)* Tizenöt! Még szép! *(Riebischnek)* Johann, maga hány éves korában lőtt dámvadpra először?

VOGEL Kikérem magamnak! *(Stimmingnek)* Védjen meg, kérem, az ilyen közönséges tréfáktól.

Stimming megüti Friederikét

FRIEDERIKE Bocsásson meg, méltóságos úr!

PEGUILHEN Ismered a kuzinját, Marie von Kleistet? Érett szépség, nála vagy tizenöt évvel érettebb. Igen finom, gazdag hölgy, bejáratos az udvarhoz is. Nahát ebben a hölgyben évek óta több mint anyai érzések lobognak Heinrich iránt. Ezt a fiától tudom, aki a bizalmasa. És mit gondolsz, hogyan viszonzta Heinrich a hölgy jótéteményeit?

VOGEL *(Peguilhennek)* Indulás, Ernst Friedrich. Rengeteg elintéznivalónk van holnapig.

PEGUILHEN Elfutott, mint a bibliai József, kuzinja kezében hagyva ingének egy cafatját. *(Nevet)* Vagy a gatyája korcát.

Vogel megindul az ajtó felé

(Visszatartja) Máris megyünk. Csak megiszunk még előbb egy-egy rumot nyolc garasért.

Stimming rumot tesz eléjük

(Félrevonja Vogel) Ha Adam Müllerre lennél félté-

keny, azt megérteném. Vagy Franz Thereminre. (A szájjára üt) Bocssás meg. De hát ezt te is tudod, nem igaz? Sophie Sander aztán mindkét urat leütötte Henriette kezéről. Csakis és kizárólag Heinrich maradt meg neki, akit szintén Adam Müllernek köszönhet. De Heinrichnek soha életében nem állt jól, ha udvarolnia kellett. Nem állt neki jól – érted? (Nevet) VOGEL Rettenetes, hogy miket beszélsz, Ernst Friedrich. Berúgtál.

PEGUILHEN Nem állt jól neki. Ezért lőtte főbe magát. Bonyolult a rejtvény, de megoldása egyszerű.

VOGEL Indulás. Haza kell mennem, Paulácskához.

PEGUILHEN Csak a pisztolyát tudta elsütni, érted?

VOGEL Hallgass már! Fel kell készítenem Paulácskát az útra. Henriette a levelében meghagyta, hogy már holnap induljak el vele.

PEGUILHEN Hová a rémálomba?

VOGEL Königsbergbe, Henriette egyik barátnőjéhez, aki felneveli majd.

PEGUILHEN Königsbergbe? A világ másik felére? Megőrültél?

VOGEL A gyereknevelés mindig Henriette reszortja volt. Nem vagyok abban a helyzetben, hogy éppen ezen a területen változtatásra szánjam el magam. Tekintettel a várható botrányra, helyben maradása egyébként sem volna ajánlatos.

PEGUILHEN Ha Paulácska nem a te reszortod, akkor hova sietsz?

VOGEL Rendelnünk kell két koporsót. Nem feküdhettek itt ítéletnapig! (Félre vonja Peguilhent) És vedd tudomásul: engem nem érdekel, hogy Henriette kivel és mikor. Legendás szerelem volt köztünk a kezdet kezdetén, és én mindmáig becsültem őt, és szerettem, de már évek óta nem úgy. A betegsége óta olyan szagot árasztott, fokozódó mértékben, hogy egyszerűen lebénított.

PEGUILHEN Ne beszélj! Szagot?

VOGEL Ez a legenyhébb kifejezés.

PEGUILHEN Áhá! Akkor értem. Pedig Franzot nehéz elijeszteni. Lefeküdné az egy mocsári boszorkánnyal is. Nem hiába pap.

VOGEL Hallgass már, az Isten szerelmére.

PEGUILHEN Adam Müller, az más. Az még a Sophie-k közt is mindig magasabbra tör. Új felesége, a másik Sophie, von Haza úr egykori neje még Sandernénál is izgalmasabb. Vagy te talán kosarat adnál neki? Mondok valamit: az még Heinrichet is el tudta volna csábítani.

VOGEL Ég veled! (Indul)

PEGUILHEN (visszarántja) Képzeld el: Heinrich a vízbe akarta lökni miatta Müllert a drezdai Elba-hídról. „Megölöm, ha nem engedi át nekem!” – ezt sziszegte a kis Rühléné fülébe, és már futott is felé. Pedig a többi nőtől nem akart mást, csak meghalni velük. Henriettéhez is ez vonzotta. Na már most tudva lévő, hogy a halottaknak nem működik a szaglóérzékük. Akár közös koporsóba is dughatod őket. (Stimmingnek) Köszönjük a vendéglátást. Holnap visszajövünk, és elintézzük, amit kell.

VOGEL Mivel tartozunk?

STIMMING Hadd hívjam meg még egy rundra a méltóságos urakat. A halottak tiszteletére. (Tölt)

Mi úgysem feketünk le éjfélig, mert hátha befut még Potsdamból a halottkém.

PEGUILHEN (Vogelnek, de bangosan) Akkor hallgassanak meg búcsúzóul egy igaz történetet. Egy szép nyári napon, még tavaly, egy zsidó mecénás meghívta Heinrichet ebédre. A híres színész mellé ültették, a Hendl-Schütz mellé, aki kikezdett vele. Heinrichet azonban elvakították a zsidó által nyújtott gasztronómiai gyönyörök. Csak akkor ismerte fel a veszélyt, amikor a hölgy meghívta estére a lakásába. Felugrott, és ellilult arcát zsebkendőjébe temetve kirohant a házból, át az utcán, egyenesen fel hozzám, mert ott laktam a közelben. Szóhoz sem jutott, míg egy pohár vizet nem diktáltam belé. Ekkor elújságotla, dühtől és felháborodástól remegve, hogy miként alacsonyította le felkínálkozásával egész nemét az a néember. Belőlem persze kitört a röhej. (Kacag) Erre ellenem fordult a haragja, életre szólóan szakított velem, és hazarohant. A színész közben azt hitte, hogy Heinrich már vár rá a lakás valamelyik intim zugában. Kisvártatva utánaeredt, de Heinrichből csak a kalapját találta meg. Magához vette, és másnap meglátogatta azzal az ürüggyel, hogy aggódik az egészsége miatt. Heinrich azonban nem nyitott neki ajtót. Még a kalapját is feláldozta az erény oltárán. (Nevet) Nagy számár volt, Isten nyugosztalja.

VOGEL Költőnek hitte magát. Pedig csak hipochonder volt. És az én Henriettém mégis itt akar nyugodni, vele együtt. Közös sírban.

FRIEDERIKE De hiszen ez szép! Együtt haltak meg, együtt nyugszanak!

STIMMING Friederike, tartsd a szádat!

VOGEL Hogy szerettem őt! Mindennek ellenére! És hogyan hálálta meg?

STIMMING Parancsolnak még egy rumot? (Tölt Vogelnek és Peguilhennek)

VOGEL (iszik egy kortyot, és a gyomrához kap) Végem.

Stimming, Riebisch és Friederike odaugrik Vogelhez, elkapják, mielőtt összecsuplana

PEGUILHEN Ma már nem megyünk haza. Van két szabad szobájuk?

STIMMING Természetesen, méltóságos úr.

VOGEL Nem, nem, én nem megyek be azokba a szobákba.

STIMMING Az a kettő le van lakatolva. De rajtuk kívül is van még négy kényelmes szobánk, méltóságos úr.

Válogathat köztük. És van egy sufnink is a kocsisnak. PEGUILHEN Reggel haza kocsizunk, megrendeljük a koporsókat. Meglátod, nem veszítünk időt.

STIMMING A temetéssel várni kell úgyis. Amíg a rendőrség nem szemrevételezi a helyszínt meg mindent.

FRIEDERIKE Ezt már mondtam az úrnak. Azt is mondtam, hogy utána boncolás lesz.

VOGEL Nem akarok boncolást!

STIMMING Nem is lesz, méltóságos úr.

VOGEL Ez a nőszemély folyton boncolni akar!

STIMMING Kaphatsz még egyet, Friederike!

FRIEDERIKE De miért? Nem lesz boncolás?

VOGEL Ha boncolás lesz, akkor én holnap nem jövök vissza. Te kihozod a kocsimon a koporsókat, ugye?
 PEGUILHEN Gyere ki te is, Luis.
 VOGEL Nem. Nem bírok halottakat nézni. Henriettét meg végképp nem. Kicsi énekesmadaram. De neked ki kell jönnöd. Mert téged kért meg az ügy lebonyolítására. Ez volt az utolsó kívánsága. Kijössz?
 FRIEDERIKE Persze hogy kijön a méltóságos úr.
 PEGUILHEN Kijövök, na.
 VOGEL Akkor jó. Hadd kérjek tőled még valamit. Indulás előtt, reggel vágj le egy tincset Henriette hajából nekem.
 PEGUILHEN Rendben van.
 FRIEDERIKE Ez olyan szép, Johann Friedrich, nem? Olyan szép...
 VOGEL Tényleg levágod?
 PEGUILHEN Hiszen megígértem.
 RIEBISCH Ha irtózni tetszik, méltóságos uram, akkor én majd levágom... Az úréból is levágok, ha parancsolják.
 VOGEL Egy tincs kell nekem az én imádott feleségemtől. Mindegy, ki vágja le. De az ő tincse legyen.
 RIEBISCH És a sírt is megásom nekik. Olyan sírt ások, amelyben ellakhatnak békében a végítéletig. *(Kiissza, ami Vogel poharában maradt)*
 VOGEL Ássa csak meg. Mély sírt ásson nekik. Nem leszek hálátlan. És később majd időről időre kiruccanok ide. Emlékezni fogok rájuk akkor is, amikor már mindenki elfelejtette őket.
 PEGUILHEN Szegény Heinrich, mindig a halhatatlanságról ábrándozott. Aztán szétfoszlanak a hiú vágyak, és mi marad? Egy részeg paraszt, aki kiás egy gödröt valahol, az Isten háta mögött. *(Iszik)* Azért érdekelne, hogyan töltötték itt az utolsó éjszakát. Ebben a csehóban.
 STIMMING Kikérem magamnak, méltóságos úr!
 PEGUILHEN Kuss! Téged nem érdekel, Luis?
 FRIEDERIKE Hogyhogy csehó, méltóságos úr? Papírt vittem nekik meg írószerszámot, a cseléd kávét szolgáltat fel, egész éjjel talpon volt a ház.
 PEGUILHEN Jó, jó. Csehó vagy nem – nem ez most a kérdés. Az a kérdés, hogy mit gondoltak, mit éreztek? Őt évet adnék az életemből, ha kileshettem volna őket. Vagy ha nem is ötöt, de egyet odaadnék. Te nem Luis?
 VOGEL Hagyj békén, Ernst Friedrich. Nem látod, milyen nyomorultul érzem magam?
 RIEBISCH Aki gyászol, az kérem megpuhul belül, és ezért ritkán bírja az italt.
 PEGUILHEN Sohasem fogjuk megtudni, mit csináltak.
 STIMMING Szerinted mit csináltak, Friederike?

Friederike vibog

PEGUILHEN Sohasem tudjuk meg. Hacsak nem bújnak ki ma éjjel abból a gödörből, hogy elmesélik.
 VOGEL Nem! Ne bújjanak ki! *(Riebischnek)* Lapátoljon az arcukra földet!
 PEGUILHEN *(megfogja Vogel könyökét)* Ha óhajtod, Luis, eltüntetem őket.
 STIMMING Azt lehet, kérem, de csak a rendőrségi szemle után.
 PEGUILHEN Pofa be!

VOGEL Csináld, amit akarsz, Ernst Friedrich, de gyorsan csináld. Aludni akarok!
 STIMMING Erre iszunk! *(Tölt mindenkinek)*
 PEGUILHEN Előbb iszunk, aztán betaposom őket a gödörbe! *(Felhajtja poharát)*
 KLEIST *(félugrik, pisztolyt kap elő a zsebéből)* Csakhogy most már tudok védekezni! *(Mecgélözza Peguilhent)*

A függöny összezárul, a társaság eltűnik. Kleist visszaül az asztalhoz. Sötét

II.

A függöny nyitva, mögötte az ablak négyszöge. Kleist az asztalnál ül, és ír. Előtte pohár és egy üveg bor, amelyet a jelenet során kiiszik. Két gyertya világít neki. Felugrik, fel-alá sétál a szobában. Visszaül, és hangosan olvas a leveléből. Kissé nehez nyelvel beszél, egy-egy szónál szinte dadog

KLEIST *(olvassa a levelét)* „Én legkedvesebb Marie-m, a diadalének közepette, melyre lelkem ráhangolódik a halálnak ebben a pillanatában, Feléd szállnak még egyszer a gondolataim, hogy legjobb képességeim szerint megmutathassam magam Neked: Neked, az egyetlennek, akinek érzésére és véleményére valamelyest adok; a Földön minden mást, összességében és egyenként, teljességgel legyőztem szívemben. Igen, így igaz, megcsaltalak, pontosabban magamat csaltam meg; de amit ezerszer mondtam, nevezetesen, hogy ezt nem élem túl, azt most, búcsúzva Tőled, be is bizonyítom. Míg nem voltál Berlinben, elcseréltelek egy másik barátnőre; de ha ez vigasztalhat, nem olyanra, aki élni, hanem aki meghalni akar velem, mert érzi, hogy hozzá éppolyan hűten lennék, mint Hozzád.” *(Felpattan a székről)* „Barátnő.” „Hütlenség.” „Megcsaltalak.” Micsoda szavak! Ha más mondaná, mást jelentenének! Miért jelentenek mást a szavak, ha én használom őket? Ráadásul fájnak! Minden fáj! Ha kidugom orromat az ablakon, megsebzi a rávetülő napfény. Ha séta közben véletlenül eltaposok egy hangyát, gyilkosnak érzem magam. *(Visszaül)* De hát az is vagyok. Miben különbözik a hangya az elefánttól? A méreteiben. Hangyát könnyebb eltaposni, mint elefántot, de vajon könnyebb-e feltámasztani is? Jelentéktelenebb-e a bűn, ha egyszerűbb elkövetni? Mindenki mulat rajtam efféle dilemmáim miatt, csak Marie és Jettchen nem. De Marie dáma, bejáratos az udvarhoz, és férjhezmenetele óta ő is von Kleist – nem verheti nagydobra, hogy ennyire megért... Jettchen viszont a hangyák szenvedéseivel azonosul, mert beteg. Belül beteg, ahol a születés titka lapul. Ő kiállna mellettem teljes mellszélességgel... Mellszélesség... Hogyan tolaodott a számra ez a szó? Szép, nagy melle van – Istenem... Melle nem árulkodik arról, hogy beteg. Ki akarjuk irtani magunkból az ellentmondásokat, holott a természet is tele van velük. *(Ír tovább. Abbahagyja)* Jettchen az egyetlen asszony, akit se férfira se nőre nem cserélhetnék el. Elmondhatatlan hálát érzek iránta. Marie miért kosarazott ki, amikor megkértem, hogy haljon

meg velem? Most ő lenne itt, a másik szobában. Vagy talán egy szobában lennének, együtt lennének az utolsó éjszakán. Ulrike pedig miért nevetett ki, mint mindig, amikor kifogyott az érvekből? Hát Ernst miért barmolt le, de úgy, hogy meg sem álltam Párizstól Boulogne-ig? Miért nem érezte meg se Rühle, se Lohse az ajánlatomban rejlő feltétlen odaadást? Jettchennek viszont ajánlat sem kellett, mert megelőzött az ajánlatával. Ő tudja, hogy millió halált haltunk már eddig is, és még millió halál vár ránk. Rossz szobába rekesztettek bennünket, az ablakok beszögelve, fogytán a levegő. Mit tehetünk? Átsétálhatunk egy lakhatóbb szobába. Jettchen is pontosan így érzi ezt. Ha meg akarnám határozni lényét, azt mondanám, hogy ő az az ember, aki meg akar halni velem. Ezért elcsereplhetetlen, függetlenül egyéb tulajdonságaitól, melyeket emiatt a páratlan érdeme miatt szerettem meg.

A szomszéd szobából halk beszélgetés fozslányai hallatszanak

(Az ajtóhoz lopódzik, hogy hallgatódzson, de rögtön odébbugrik) Pfu! (Ököllet állon csapja magát, visszaül az asztalhoz) Ha egy másodpercig kihagy a figyelmem, rögtön magam alá züllök. Már csak ezért is meg kell tennünk, amit tervezünk. Meg kell tennünk, tennünk, tennünk. Csak az olyan cselekvést nevezem tettnek, amely utólag nem korrigálható. Az emberek még nehéz dilemmáikat is könnyen döntenek el, mert azt remélik, hogy nem várt baj esetén módosíthatják elhatározásaikat. Én viszont ha beugrom a zajló folyóba, nem hajtok be oda előbb mentőövet. Jettchent is ilyen fából faragták. Átmegegyek, és megmondom neki. (Az ajtóhoz lép. Az ajtó nem nyitható) Csakugyan kivette a kilincset! Mi ütött belé? Jettchen! Csak nem feltételezed, hogy rád török, hogy engedélyed nélkül behatolok... El mert ide jönni velem, és ennyire nem ismer? (Sétálni kezd) Ma délután pisztolyom golyója a bal mellébe fúródik. Nem képzelhető el bódítóbb intimitás, mint ez a mi titkunk. Talán csak a kínozott és hóhéra közt létesülhet ilyen bensőséges viszony. Hol is olvastam? Casanovánál talán? Hogy XV. Lajos kínhalálra ítél merényletje „Még! Még!”-et kiáltott, miközben a hóhér mélyen a húsába vágott, és égő olajat locsolt a sebeibe. A felfokozott létezését élvezték mind a ketten, bár el kell ismernem, hogy az „élvezés” szó ebben az összefüggésben nem egészen helyénvaló. Megint a szavak! Goethe a színekhez menekül előlük. Kidolgozta színelméletét, hogy legyen hova bújni a szavak kétértelműsége elől! Csakhogy ez nem megy, Öreg! Az elmélet szintén szavakba öltözik, mint tarka rongyokba a kurvák! Én is hiába foglalkoztam ifjúkorom óta annyit a matematikával, nem bírom ellensúlyozni a szavak megbízhatatlanságát. Fél lábbal a képletek szilárd talaján állok, a másik mégis belesüpped a metaforák ingoványába. Erre azt gondoltam, hogy ha már művészet, akkor legyen inkább zene! Hiszen az énekelt szavak maguk mögött hagyják a jelentés sandaságait! És Jettchen gyönyörű énekétől a legszívesebben föbe löttem volna magam. Mondtam is neki egyszer ezt, és néhány nap múlva emlékeztetett rá. Ezért lehetünk ma itt. Hála Jettchen-

nek! Az ő elszántságának és bizalmának... Mindannak, aminek jegyében (*Megnézi az órát*) tizenkét óra múlva az öröklétben egyesülünk. Hogy vártam erre a pillanatra egészen mostanáig... Amíg a kilincset ki nem vette a zárból... Miért vette ki? Nem tudja, hogy a bizalom, mint gyönyörű porcelánedény, értékét veszti a legkisebb repedéstől? Amikor kihúzta a kilincset, megrepedt bennem a bizalom. Hogyan készítem fel lelkemet így a közös szárnyalásra? Erre én képtelen vagyok! Pontosabban: képes volnék rá, de akkor már nem én volnék az az én. (*Kopog az ajtón*)

Nincs válasz

Jettchen!

HENRIETTE (*hangja*) Most ne zavarjon, édes Heinrichem! KLEIST Zavarom?

HENRIETTE (*hangja*) Most igen. Levelet írok.

KLEIST Előbb társalgott valakivel.

HENRIETTE Kávét hozott a szobalány.

KLEIST Miért nem mondta, hogy zavarom?

HENRIETTE (*hangja*) De hiszen mondom.

KLEIST Most mondta. De előbb egy szót sem szólt, csak kivette az ajtóból a kilincset. Attól félt, hogy magára török?

HENRIETTE Dehogyan. Egyszerűen csak szokásból. Észre se vettem.

KLEIST El tudja képzelni rólam, hogy erőszakkal hatolok be?

HENRIETTE (*hangja*) Behatol? (*Nevet*) Édes Heinrichem, miket beszél?

KLEIST Ma engem nem szabad kinevetni.

HENRIETTE (*hangja, nevetve*) Dehogyan nevetem ki. – Tudja mit? Akkor inkább majd én hatolok be. Mihelyt befejeztem a levelet.

KLEIST (*ismét magának*) Marie-nak nem jutna eszébe, hogy kivegye a kilincset. Még kevésbé, hogy nevéssen rajtam. Itt és most. Itt és most. Másrészt nem jönne ide velem. Pedig többet tud rólam akárkinél. A legbölcsebb barátnóm. Nem azért, mert tizenöt évvel idősebb nálam, nem, nem azért. Alakja ezt amúgy is elfeledtetni velem. Az alakja miatt szerettem bele, de bölcsessége teszi képessé arra, hogy a világot ne csak a saját szemszögéből nézze. Ezért ő az egyetlen, aki igazságosan ítél meg. Nem engem tekint betegnek, amiért nekem minden háromszor annyira fáj, mint más halandóknak, hanem a többieket, mert eltompultak önvédelemből. Marie-val talán tudnék még élni is, ha nem meghalni akarnék. Meghalni csak Jettchenel lehet. Hát Sophie-val? Sophie egy hét alatt megőrzitene. Müllert majdnem az Elbába löktem miatta. Belefojtottam volna államelméleti bölcsességével együtt a piszkos folyóba! Hogy merte elcsábítani a férjétől, hogy merte feleségül venni? Ó, Sophie-val élni se tudnék, mint talán Marie-val, és meghalni se, mint Jettchenel, mert tengeri betegség fog el a közelében. Mihelyt rám néz, emelkedik a gyomrom. Odaadtam neki *A lelkem történetét*, megmutattam neki magamat, mint egy kifordított kesztyűt. Szó nélkül adta vissza – vajon olvasta-e? Ha olvasta volna, akkor átfog a karjával, a lábával, és többé nem ereszt el! El kellett égetnem ezt az egyetlen kézirati példányt! Jettchen

ebben is segített. Miközben etettük a kályhát, azt reméltem, hogy Sophie másolatot csináltatott róla. Szívesen megkérdezném tőle... Ha most itt lenne, megkérdezném. Ha itt lenne... De nem lehet itt, mert a Müller ágyában van. Jettchen van itt, aki fontosabb a könyveimnél és az életemnél, mert azt ajándékozza nekem, amit csak ő tud adni, és amire szinte születésem óta mindennél hevesebben vágyakozom! *(Az asztalra teszi pisztolyát, majd ruhástól ledől az ágyra. Nyitott szemmel fekszik. Kint még sötét van. Bent ég a két gyertya. Magára húzná a takarót, könyöke egy testbe ütközik. Rémülten felkiált)*

ULRIKE Csak én vagyok.

KLEIST Sophie? – Marie?

Ulrike nevet

Mars ki az ágyamból! Kifelé! Kifelé! Ki maga? A szobalány? *(Leugrana az ágyról)*

ULRIKE *(visszafogja)* Ne félj.

KLEIST Szent Isten! Ulrike! Hogy kerülsz ide?

ULRIKE Te kérded?

KLEIST Halkabban. Meghallhatja.

ULRIKE Annyi baj. – Bemutatsz neki?

KLEIST Nem.

ULRIKE Hál' istennek. – Életünkben először találkozunk úgy, hogy nem örülsz nekem.

KLEIST Mert nem vagyok egyedül. Ez egy titkos utazás első állomása.

ULRIKE Egy libával kelsz útra?

KLEIST Ne beszélj így! Annyira, de annyira szeretem őt...

ULRIKE Telebeszélte a fejedet mindenféle zagyvasággal.

Két boldog léghajós. A túlvilágról küldték majd tudósítást. Mennyei beszámolót. Nem szégyelled magad?

KLEIST Annyira szeretem.

ULRIKE A kislányára is az égből akar vigyázni. Ha vigyázni akar rá, miért hagyja faképnél?

KLEIST Annyira szeretem...

ULRIKE Segített tűzbe hajigálni a kézirataidat. Te elégetheted őket, de ő – ő hogy jön ehhez?

KLEIST Ahogy én segíték majd meghalni neki.

ULRIKA Boldogan lökte tűzbe őket. Énekelt közben!

A fől szálló füst lelked előfutára – ezt merte mondani.

KLEIST Szent Isten – honnan tudod?

ULRIKE Szerintem csöppet sem bánta volna, ha megérőszakolod. A kilincset azért vette le, hogy provokáljon.

KLEIST Féltékeny vagy!

Ulrike nevet

Psszt. Senki – se férfi, se asszony nem lehet féltékeny rá, mert senki sem vállalta értem, amit ő!

ULRIKE Az előbb megnéztem magamnak. Ez a nő csak kihasznál téged, Heinrich, de nem szeret.

KLEIST Hallgass!

ULRIKE Azt hiszi talán, hogy szeret, de sejtelve sincs arról, hogy ki vagy.

KLEIST Mennyi szenvedést takarítottál volna meg nekem, ha annak idején igent mondasz.

ULRIKE Nem akartam meghalni. Se veled, se nélküled. Meg aztán azt hittem, hogy ha életben maradsz, ak-

kor viszed valamire. Hiszen olyan tehetséges voltál! KLEIST Még mindig nagyon tehetséges vagyok, habár távolról sem annyira, mint mondjuk, tíz évvel ezelőtt. Goethével azért felvenném a versenyt. De nem éri meg. Olyan elviselhetetlen szenvedés. Ahányszor befejezek valamit, úgy érzem magam, mintha kilépnék ruhátlanul a barátaim elé.

ULRIKE És a barátaid mit csinálnak ilyenkor?

KLEIST Leforráznak, azután megnyúznak. Én meg üvöltök torkom szakadtából. Mire megkérdik tőlem, hogy miért nem viselkedem úgy, ahogy illik.

ULRIKE Mire te elrohansz.

KLEIST A bőrömet hátrahagyva.

ULRIKE Örülök, hogy eddig még mindig kinőtt megint.

KLEIST De a székrekedésem is visszatért mindig! A szorongással együtt! Ezért nem mertem befejezni a legjobb drámámat. Hogy ne álljak megint meztelenül ott. Párizsban, meztelenül. Mondtam is Ernstnek, hogy nem bírom befejezni, és haljunk meg együtt. Csakhogy ő túl szép a szabad meghaláshoz. Olyan, mint egy Zeusznak szánt fiatal áldozati bika.

ULRIKE Én nem látom őt különösebben szépnek.

KLEIST Otto is szép, de Ernst még szebb nála. Csakhogy te nem tudod őket lányos szemmel nézni.

ULRIKE Nem is akarom.

KLEIST Azt válaszolta ajánlatomra, hogy legfőbb ideánk ne a halál legyen, hanem a kötelesség. Erre tűzbe dobtam darabom kéziratát, mert írására nem a kötelesség sarkallt, csakis az ihlet. Megszöktem Párizsból, hogy hősi halált haljak. Fel se vettek katonának. Elzártak legszentebb kötelességem elől, mint spiongyanus személyt.

ULRIKE Mert az ellenség seregébe jelentkezted. A francia hadseregbe, amelyet úgy gyűlölsz.

KLEIST Azt akartam, hogy barátaim öljenek meg a csatában.

ULRIKE És így magad ellen hangoltad a királyt.

KLEIST Ugyan már! Micsoda király ez?

ULRIKE Halkabban. Az egész ház hallgatódzik.

KLEIST A múlt hónapban húsz aranyat kértem egyenruha-vásárlás céljából a kincstártól, hogy meghalhaszak az orosz sztyeppéken hazámért. Erre a mi uralkodónk köpönyeget váltott, átállt Napóleonhoz.

ULRIKE *(nevet)* Most tehát Napóleonért halhatsz meg vadonatúj egyenruhában.

KLEIST Nemhogy egyenruhát – még választ sem kaptam. Pedig csak töredékét kértem vissza annak, amit elarolt tőlem az állam! Megfojtotta újságomat, mert nem voltam neki elég liberális!

ULRIKE Mi nem voltál?

KLEIST A kancellár cenzorokkal küzd a haladásért!

ULRIKE Bújj be ide!

KLEIST Az utolsó firkász is megalázhat engem, aki halhatatlan vagyok.

ULRIKE Gyere már!

KLEIST Kristálytisztán tudom ezt, noha nem hiszek benne.

ULRIKE Bújj be hozzám, a takaró alá!

KLEIST Megőrültél? Csak nem vagy meztelen?

ULRIKE Emeld le rólam a takarót.

KLEIST Mit beszélsz? A nővérem vagy, nem?

ULRIKE Éppen ezért nyugodtan leemelheted. Mi az,

nem mered? *(Kitakaródzik, férfiruhában van)* Emlékszel?

Nevetnek. Ulrike betakaródzik ismét

KLEIST Csodálatos hónapok voltak! Egy kis párizsi lakásban éltünk, mint két fiatalember. És senki se jött rá... Vagy mégis?

ULRIKE Te hogy emlékszel?

KLEIST Senki... Várj csak... Egy vak fuvolaművész rájött, amikor a koncertje után gratuláltál neki. De ő is csak azért, mert nem látott.

ULRIKE Azt válaszolta, hogy „Merci, mademoiselle.”

KLEIST *(affektált hangon)* „Merci, mademoiselle!” Rád bámult mindenki.

ULRIKE Menekülnünk kellett, emlékszel?

KLEIST Ó, milyen boldog voltam én akkor! Imádom a ruhacseréket! Aki felölti a másik nem ruháit, az saját nemének kötelességeit és gyöngeségeit is leveti magáról.

ULRIKE Azt reméltem, hogy egy szép napon ruhát cserélsz te is, és asszonyi díszben sétálsz nadrágos Ulrikéd mellett az utcán.

KLEIST *(kacag)* Ezt elmulasztottuk. Nagy hiba volt.

ULRIKE Jóvá tesszük, érted? Ezért jöttem. Megszöktetek. Itt hagyod ezt a szerencsétlen, beteg némbert. Irány Párizs!

KLEIST Párizsba nem! Ott véget ér a jóság. Ott a pokol fejedelme uralkodik!

ULRIKE Akkor Svájcba szökünk!

KLEIST Hogy loholtál Bernbe a pénzzel, amikor azt hallottad, hogy halálos betegen fekszem!

ULRIKE És már kutya bajod se volt!

KLEIST Idegeidet mint sűrű hálót ráterítetted az országokra, amelyekben köszáltam, hogy rögtön megérezd, ha bajban vagyok.

ULRIKE Ezúttal majdnem elkéstem mégis. Egy egész sereg gyakorlati ügyet kellett elintéznem előbb.

KLEIST Csak nem szereztél pénzt?

ULRIKE Pénzzé tettem összes vagyonomat! Nyisd ki ott azt a szekrényt!

Kleist felkel, a szekrényhez megy, egy koffert vesz ki belőle. A koffert tele van aranypénzzel

KLEIST Álmodom? *(Belemarkol a pénzbe)* Ebből megélhetünk életünk végéig!

ULRIKE Bern környékén vásárolunk egy kis házat. Hamisítatunk magunknak okmányokat.

KLEIST Hamis papírok – nagyszerű! Mint a ruhacsere! Magunkból is kiléphetünk! Kitáncolhatunk! *(Keringőzni kezd)*

ULRIKE Újra kezdhetsz ími. Álnéven talán nem vallasz kudarcot.

KLEIST Nem. Az írásból kiléptem. Ha újra kezdeném, elárulnám magam. Ott állnék újra ruhátlanul.

ULRIKE Milyen szépen keringőzöl!

KLEIST A porosz hadseregből pedig azért léptem ki, hogy megóvhassam odaadásomat a porosz eszmények iránt.

ULRIKE Nem különös: még sohasem táncoltunk együtt!

KLEIST Az állami szolgálatba pedig be sem léptem. Ugyanezért!

ULRIKE Én sem táncolok rosszul. Nem hiszed?

KLEIST A családfői szerepkörből azért táncoltam ki, mert nem találtam helyemet ebben a kétnemű világban. Ezt lány létedre, Ulrike, nem értheted meg.

ULRIKE *(nevet)* Persze hogy nem. De azért felkérhetnél.

KLEIST *(megáll)* Kamaszkoromtól hét éven át csak katonanadrágokat láthattam magam körül. Aztán azt kívánták tőlem, hogy legyek családfő. Mikor tehettem volna magamévá ezt a szerepet? Ha viszont kész szerepbe öltözöm, megbénul a fantáziám. És akkor hogyan írjak?

ULRIKE De hiszen az irodalomból úgyszintén kiléptél, és meg sem álltál eddig a fogadóig.

Kleist az asztalra veti magát, felsőteste lelóg, két kezét összekulcsolja a hátán

Mi bajod? Heinrich! Megőrültél? Táncolj inkább!

KLEIST A würzburgi Julius Kórház elmeosztályán tisztátalan nyílás fölött egy tizennyolc éves, holtápadt, aszott fiatalember lógott. Száraz, szomjas nyelve cserpes ajkára tapadt, erőtlen szemhéja minduntalan eltakarta kilobbant szemét, két kezét pedig egymáshoz varrva a hátához rögzítették, hogy ne követhesse el a természetellenes bűnt, amely ilyen állapotba juttatta. Értesz engem?

Csönd. Kleist tátog és hörög

ULRIKE Hagyd abba! Elég!

KLEIST Így szorítottak gúzsba engem is a szerepeim, mert mindenáron meg akarták akadályozni, hogy erkölcsi értelemben kielégítsem magam.

ULRIKE Mássz már le az asztalról!

KLEIST Nem is tehetek mást. Amire ugyanis vágytam, az tilalmas volt, és természetellenesnek tekintették, hogy vágyaimat a tilalmak fölé helyezem. *(Leszáll az asztalról)* Érted már? Ezért kellett minduntalan kilépni a szerepeimből, és ezért kell...

ULRIKE ...Ezért kell, ha megszökünk innen, ismét kitalálnod valamit, amiből kiléphetsz.

KLEIST Mire gondolsz?

ULRIKE A házasságra. Összeházasodunk Bernben.

KLEIST Elment az eszed.

ULRIKE Hamis okmányokkal. Ne félj. Nem lesz érvényes a frigy. Csak arra szolgál majd, hogy legyen miből kilépned.

KLEIST Nem vehetem el a saját nővéremet.

ULRIKE Csak a saját nővéredet veheted el. Mint ahogy én is csak a saját fivéremhez mehetek hozzá.

KLEIST Ulrike! *(Az ágyhoz szalad, csókolgatni kezdi)* Milyen fiatal vagy! Mint Párizsban, tíz évvel ezelőtt!

ULRIKE *(nevet)* Csakhogy észre vetted. Kötélnek állsz? Egyedül így úszhatjuk meg azokat a terhes kötelességeket, amelyek állítólag a házassággal járnak.

KLEIST A szívemből beszélsz! *(Tovább csókolgatja Ulrikét)*

ULRIKE *(átöleli Kleistet, viszonozza a csókokat)* Tetszik az ötletem?

KLEIST Nagyon!

ULRIKE Pedig van egy jobb is. Tudsz figyelni? *(Ismét megcsókolja)*

KLEIST Ha csókolod a nyakamat, akkor nem tudok.

ULRIKE Sebaj. *(Tovább csókolja)*

KLEIST *(felpattan, elugrik az ágytól, leül az asztalhoz)*
Hallgatlak.

ULRIKE Gyere vissza.

KLEIST Nem. Beszélj.

ULRIKE Még egyet csavarintunk a dolgon.

KLEIST Hogyan?

ULRIKE Minek kérded, amikor tudod úgy is?

KLEIST Micsodát?

ULRIKE Heinrich!

Csend

KLEIST Nem gondolhatod komolyan. *(Csend)* Óriási!
(Nevet)

ULRIKE *(leül az asztalhoz)* Már pedzegettem az előbb is.

KLEIST Sejtettem, hogy ide akarsz kilyukadni.

ULRIKE Én pedig sejtettem, hogy sejtetted. Ezt a játékot kár volna kihagyni. Meghalni ráérsz azután is, ha mindenáron ez a célod. Ruhacsere. Iratcsere. Szerepcsere.

KLEIST Szóval te leszel a férj, én meg a feleség. De hogy intézed el?

ULRIKE Mi sem egyszerűbb. Pénzkérdés az egész.

KLEIST Minden csak pénzkérdés, igaz.

ULRIKE Hamis papírokat veszünk. Tanúkat veszünk.

Mert barátainkat ebbe nem avathatjuk be. Még kevésbé a családot. Egyszerűen eltűnünk mind a ketten. Tripla talpú csizmát is vásárlók majd a férfiruhával együtt, hogy ne legyenek alacsonyabb nálad.

KLEIST Érdekes ötlet. Alszom rá egyet.

ULRIKE Mikor? Megörültél? Két óra múlva benyit hozzád az a nagy mellű néember...

KLEIST Na látod. Őt nem csaphatom be. Hiszen számít rám.

ULRIKE Igaz. – Tudod mit? Menj be, és lödd agyon most. Aztán eliszkolunk.

KLEIST Azt terveztük, hogy együtt halunk meg.

ULRIKE Neki úgylis csak az fontos, hogy más intézze el helyette a dolgot.

KLEIST Gondolod?

Ulrike bólint

Igazad lehet. *(Magához veszi a pisztolyt, és az ajtóhoz megy)* Csakhogy nem tudok bejutni hozzá. Kivetted a kilincset.

ULRIKE Nem mondtam, hogy liba? Kopogtass be hozzá.

KLEIST *(kopog. Semmi válasz. Ököllet az ajtóra csap)*
Jettchen! Nyissa ki! Fontos elhatározásra jutottam!
(Csend) Megmásíthatatlan elhatározásra!

ULRIKE *(elveszi Kleisttől a pisztolyt)* Akkor elintézem helyetted.

Teljes sötétség

KLEIST *(meggyújtja a gyertyákat. Egyedül van a szobában)* Nincs még egy ilyen jó nővér. Éberebben vigyáz rám, mint az őrangyalom. És célszerűen gondolkodik. De célozni tud-e? Rémes volna, ha csak megsebesítené. Nem lett volna szabad beleegyezniem. Ráadásul gyűlöli is Jettchent. Csak szeretetből szabad ölni. *(Az ajtóhoz megy, hallgatódzik)* Mi lesz már? Mi

ez a csönd? Nem olyan könnyű meghúzni a ravaszt, mi?

ULRIKE *(be)* Sehol senki. Még a szekrénybe is benéztem.

Csak két nagy mellet találtam a szobában. Az egyiket az ágyon, a másikat az asztal alatt.

KLEIST Húha! Nagy újság! Ez új helyzetet teremt!

ULRIKE Még egy testrésze lebegett a gyertya fölött, pamacsgyűrűben, de hogy mely testrésze, azt én nem mondom ki.

KLEIST Hát gonosz varázslat csalt ide? Jettchen nem is Jettchen?

ULRIKE Azt én nem tudhatom.

KLEIST Azt állítod, hogy az a nő, akit egy órával ezelőtt a másik szobában láttál, néhány testrészét hátrahagyva eltűnt, tehát nem kell rá tekintettel lennem?

ULRIKE Már nem lehetsz tekintettel rá.

KLEIST Akkor indulhatunk.

ULRIKE Csak halkan. Nagyon vigyázz. A háziak leselkednek. A kapun kívül balra fordulunk. A kanyar mögött, körülbelül száz méternyire, egy kocsi vár.

KLEIST És elvisz egyenesen Bernbe?

Ulrike bólint

Ott újraírom *A lelkeim történetét*. Addig írok, míg meg nem bukik a korzikai ördög. Mert egyszer csak megbukik, nem?

ULRIKE Dehogynem. És ezt meg kell érned. A porba hullnak Brandenburg összes ellenségei! Te meg reaktívtatod magad, és egykettőre tábornok leszel! Talán még hadügyminiszterségig is felviszed, ki tudja.

KLEIST Indulás!

ULRIKE Kifizettétek a szobát?

KLEIST Végünk. Sehova sem mehetünk. Jettchennél a pénz.

ULRIKE De nem ennyi! *(Kivesz a kofferből egy marok pénzt)*

Kleist váratlanul megragadja Ulrike torkát. Ez felnyög rémülten, lerogy a székre. Kleist elengedi

KLEIST Maradj csöndben! Csak meg akartam bizonyosodni arról, hogy nem az én őrült agyam látomása vagy-e.

ULRIKE És mit tapasztaltál?

KLEIST Meleg a nyakad.

ULRIKE Hogy lennék a látomásod? Ide nézz. *(Lassan kezdi kigombolni a blúzát)* Ha a látomásod volnék, akkor meleg nyakúnak éppúgy képzelhetnél, mint hideg nyakúnak, nem?

KLEIST Megörülök. Itt ülsz az orrom előtt, és még csak azt sem tudhatom, hogy te vagy-e te. Még abban sem lehetünk biztosak, hogy élünk-e egyáltalán. Én például élek szerinted?

ULRIKE Te hogyan gondolod?

KLEIST Forog velem a világ. *(Keringözni kezd)* Ezért léptem ki idejekorán a tudományból is. Miért bízzunk meg ismereteinkben, ha érzékeink megbízhatatlanok?

ULRIKE Szívesen táncolnék veled. De nincs rá időnk. A barátnőd éppen most riadóztatja a potsdami rendőrséget!

KLEIST Gombolkozz be. Csakugyan meg akarsz szöktetni?

ULRIKE Igen.

KLEIST Mint vőlegény a menyasszonyát?

ULRIKE Igen. Gyere már!

KLEIST És miért?

ULRIKE Mert mihelyt a férjed leszek, senki sem nyúzhat többé azzal, hogy miért nem teljesítem legfőbb női kötelességemet, miért nem megyek férjhez, és miért nem szülök porontyokat.

KLEIST (*abbahagyja a táncot, és felveszi az asztalról a pisztolyt*) Ne próbál félrevezetni. Mi az igazi okod?

ULRIKE Te is ezt követelted tőlem, holott magad sem nősültél meg, és nem szaporítottad az emberiséget.

KLEIST Úgy érzem, csapdát állítasz nekem.

ULRIKE Én neked? Hányszor kaptam el hajadat a végső pillanatban, amikor már süllyedt alattad a föld?

KLEIST Nincs e Földön senki, akit annyira szeretnék, mint téged. De nem élhetsz vissza az érzéseimmel.

ULRIKE Értsd meg végre: ha a feleségem leszel, akkor nem kell apának lenned.

KLEIST (*Ulrike homlokához szorítja pisztolyát*) Agyafúrt ötlet. Honnan jutott eszedbe?

ULRIKE Útközben elmondom majd.

KLEIST „Agyafúrt” – micsoda ördögös jelző!

ULRIKE Gyere!

KLEIST Még egyszer kérdem: honnan jutott eszedbe ez az agyafúrt ötlet?

A két szobát elváltató ajtó résnyire kinyílik, de ezt nem veszik észre

ULRIKE Az írásaid segítettek hozzá. Te vagy O. márkiné, akit ájult állapotában kell megerősöztetni. Arra gondoltam, hogy az én Heinrichemnek női szerep kell, különben kilép a világból.

Az ajtó nyílásában megjelenik Henriette. Nem veszik észre

KLEIST Bebizonyítom neked, hogy nem vagyok asszony. (*Meghúzza a ravaszt*)

Óriási durranás

ULRIKE Indulás! Gyerünk! Erre a lármára összefut a ház!
KLEIST Hagyj magamra, Ulrike. Nincs kedvem előlről kezdeni az egészet.

ULRIKE Az előbb már meggyőztelek, nem?

KLEIST (*elt teszi a pisztolyt*) Meggyőztél. Nincs is ellenérvem. Mindent megtettél értem, amit egy testvér, amit egy ember tehet. De engem ezen a Földön már nem lehet megmenteni. Ez az igazság. És most menj. Olyan kimondhatatlanul boldog halált kívánok neked, ha majd eljön az ideje, amilyen ma reám vár. Menj.

Ulrike észreveszi Henriettét. Egymásra merednek. Kleist nem látja ezt

ULRIKE Megmondom, mi vagy te. Parazita, az vagy. Eltartottalak tíz éven át. És mivel viszonzottad áldozatomat? Az emberi társadalom haszontalan tagjává züllesztél, se részvétet nem érdemelsz többé, se támogatást.

KLEIST Megmérgeztél a szavaiddal.

ULRIKE Gondoltam, a feleségi állapot megfelel neked,

mert a férj akkor is eltartja feleségét, ha az nem tud szülni. (*Újra Henriettére néz*) Akkor is eltartja, ha nem tudja már teljesíteni férji kötelességét, mert elevenen rothadó hitvese undorral tölti el. (*Ismét Kleistnek*) Még meggondolhatod magad.

KLEIST Nemcsak a jövőnket ölted meg, hanem a múltunkat is.

ULRIKE Ágyő.

Teljes sötétség. Kleist ügyel-bajjal világot gyűjt. Ulrike és a pénzes koffer eltűnt. Világosodik

HENRIETTE Magadban beszélsz, szomorúfűzem? Nem tudsz aludni?

KLEIST Mióta hallgatódzol?

HENRIETTE Tessék?

KLEIST Merre ment el?

HENRIETTE Kicsoda?

KLEIST Bolondnak nézel? – Bocsásson meg. Álmodhatam valamit. Pedig látja, le se feküdtem.

HENRIETTE Holott nemsokára hajnalodik.

KLEIST Életünk legszebb napja virrad ránk. Én védőangyalom, kerubom és szeráfom, még néhány óra, és örökre boldogok leszünk!

HENRIETTE Hozassak fel kávé magának is?

KLEIST Már ittam, kevéssel maga előtt. Ledőlök egy fél órára. Örök időnkig együtt leszünk. De most igyon egyedül kávé. Szerelmem, galambom, hagyjon egyedül!

Henriette indul kifelé

(Utánaszól) Miért vetted ki az ajtóból a kilincset?

HENRIETTE A kilincset? (*Nevet*) Ez most a legfőbb gondod, aranyos tükröm? De hiszen nemsokára együtt röppenünk fel a halhatatlanság és üdvösség szárnyán az öröklétbe. Mi a közös örökléthez képest ez a kilincs? Vagy az a pár óra, amelyet egyedül akartam eltölteni a kislányomra gondolva és az apámra, meg nagylelkű férjemre, Vogelre, aki boldoggá tett, utoljára azzal, hogy lemondott rólam, és átengedett neked? Miért nézel rám olyan komoran, tövisszorosúm? KLEIST Átengedett?

HENRIETTE Nincs nála önzetlenebb férfi! Hogy szabad maradhassak, fittyet hány még az érdekeinek is. Fontosabb volt neki a boldogságom, mint...

KLEIST Egyszóval azt mondd, hogy átengedett?

HENRIETTE (*befogja Kleist száját*) Psszt. Nincs már ilyesmire időnk.

Kleist maga elé bámul, mint aki nincs jelen

Mi ütött beléd? Gyere vissza!

Kleist érthetetlen szőförgácsokat motyog

Hiszen elmondtam már: a derekam alatt, itt belül csupa sugárzó fájdalom vagyok. Elmondtam, és te majdnem megolvadtál a szájalomtól.

KLEIST Átengedett, mint egy használt ruhát?

HENRIETTE Nem! Otthagytam, mint egy véres ruhát, ha ezt akarod hallani. Én pedig tudtam már akkor, hogy micsoda kínhalálnak nézek elébe. De a férfiak, akik-

nek a segítségében reménykedtem, mind elfordultak tőlem, hogy ne kelljen meghallgatniuk. Micsoda szerencse, életem forrása, hogy téged épp az vonzott, amitől ők elborzadtak.

KLEIST Mi vonzott engem szerinted?

HENRIETTE Hogy nem ágyban, hanem koporsóban akarok melléd feküdni.

KLEIST Csak néztem hullámozó kebledet, miközben dőlt szádból az ének.

Henriette Kleisthez lép, úgy tesz, mintha szájon akarná csókolni. Kleist elkapja a fejét. Henriette leül az asztalhoz. Kleist a pisztollyal játszik

HENRIETTE Maga megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy velem kapcsolatban nincsenek férfias kötelességei.

KLEIST Honnan tudja? Én arra is vágyom, amit nem akarok. Az életre is vágytam, de úgy jártam vele, mint egy vigyázatlanul feltört dióval. Legjobb esetben is zamatos törmelékekkel kellett beérnem a teljes gyümölcs helyett.

HENRIETTE Minden jó, ha jó a vége.

KLEIST A vége jó. Ebben én is hiszek. De egyetlen korábbi, keserű pillanatot sem semmisít meg ez a vég.

HENRIETTE Most már ne törődjünk azzal, ami fáj. Különbösen is: én boldog voltam, maradéktalanul. Luisnál nincs megértőbb férj a földön. Gyengéd, nagyvonalú és kimondhatatlanul tapintatos. Paulácska pedig olyan szép, olyan okos! Két édes gyermekem halálakor az ő napsugaras lénye elolvasztotta szívemben a gyászt. Ha nem volnék beteg, akkor sem remélhetném, hogy fokozódhat boldogságom ezen a földön! Ezért vagyok csordultig teli hálával, amiért kézen fog, és elvezet innen.

KLEIST Mondanék magának valamit... valamit, ami... Arról volna szó...

HENRIETTE Hallgatom, Kleist. Beszéljen. De aztán engedelmével visszamegyek a szobámba. Írnom kell Peguilhennek, a mi nagyszerű barátunknak, hogy időben érkezzen meg. Még agyonlőtt állapotban sem szeretnék túl sokáig heverészni a nyirkos hidegben.

KLEIST Nem szeretem Peguilhent. Ahányszor hozzám beszélt, megfogta a könyökömet. És nem bocsátom meg neki, hogy egyszer kinevetett.

HENRIETTE Nemcsak én bízom meg benne, hanem Luis is. Márpedig Luisnak van ítélőképessége. Peguilhenért tűzbe tenné a kezét – ezt szokta mondani.

KLEIST Meddig társalgunk még Peguilhenről? Azt akartam javasolni...

HENRIETTE Na! Mondja már! Fogytán az időnk.

KLEIST Egy francia parasztasszony fején teli vizesvödörrel épp akkor ér haza, amikor egy nagy, veszett kutya széttépi két kisgyerekét. Erre leteszi a vödört, megfojtja a kutyát, eltemeti a gyerekeket, majd két nap múlva, amikor belehal a kutya harapásaiába, melléjük temetik őt is.

HENRIETTE Ilyen történettel traktál engem, Heinrich? És éppen ma, boldogságunk reggelén?

KLEIST Engem ez a történet is örömmel tölt el. Mert az elbeszélő nem felejtette el megemlíteni, hogy az asszony, mielőtt halálos harcba bocsátkozott volna a

kutyával, levette fejéről a vödört.

HENRIETTE És?

KLEIST De ki veszi ezt észre manapság?

HENRIETTE Miféle vödört? Mit akar mondani ezzel a vödörrel?

KLEIST Okosan tettük, hogy elégettük a kéziratomat. Megtakarítottunk vagy fél mázsa tűzifát. Ráadásul két kötettel kevesebb félreértést hagyok hátra.

HENRIETTE Most már nincs szükséged arra, hogy írj. Sem arra, hogy megjelenjenek az írásaid. Abban a fényben, amelybe elröpülünk, nem láthatók már a picike betűk. És a szavak sem hallhatók abban az új-jongásban. De itt, ebben a nyomorúságos létezésben fénytő volt minden szavad. *O. márkinőbe* majdnem belevakultam...

KLEIST Miért épp az *O. márkinő* említéd?

HENRIETTE Ez az elbeszélésed jutott először eszembe.

KLEIST Úgy.

HENRIETTE Mi rosszat találsz az *O. márkinőben*?

KLEIST Rosszat? Rossznak azt éppen nem mondanám. *(Nevet)*

HENRIETTE Miért akadtál fenn ezen a novellán?

KLEIST Felejtsük el. Nekem is leveleket kell még írnom

HENRIETTE Mondd, amit mondani szeretnél.

KLEIST Volt egy éretlen ötletem. Felejtsük el. Visszalökne a betűmágiába, mint valami régi, bűnös szokásba.

HENRIETTE Milyen szokásba?

KLEIST *(szájába veszi a pisztoly csövét)* Most nem tudok beszélni, mert tele van a szám.

HENRIETTE Heinrich! Ne! Előbb engem kell lelőnie!

KLEIST Kellemesen hűvös ez a cső, de akadályoz a beszédben.

HENRIETTE Ne! Könyörgök! Ne hagyjon itt!

KLEIST Ahonnan elmentünk egyszer, oda soha többé nem szabad visszatérni. *(Kiveszi a szájából, és zsebre vágja a pisztolyt)*

Csend

HENRIETTE *O. márkinéval* kapcsolatban akart mondani valamit.

KLEIST De már nem akarok. Menjen vissza a szobájába, kis galambom, és írja meg a leveleit! Ezt teszem én is. Reggel majd együtt kávézunk. Rummal isszuk, hogy jobban melegítsen.

Henriette arcon csókolja Kleistet, visszamegy a szobájába, és kibúzza a kilincset

Éppen az *O. márkiné* említette. És éppen most. Mi erre a magyarázat? Nem írhatunk mindent a véletlen számlájára. Az egyidejű történések gyakran delejes kölcsönhatásoknak tulajdoníthatók, működési törvényeiket nem ismerjük még. Ha egy megnyüzott békacomb rángatózni kezd érintés nélkül, pusztán villanyos áram hatására, akkor mennyivel fogékonyabb lehet láthatatlan befolyásokra az emberi agy és szív! Nemrég hallottam, hogy egy berlini suszterlegény a vihar elől egy fa alá húzódott, ahol már állt egy fiatal pár. Minthogy kicsi volt hármuknak a hely, a fiatal pár átszaladt a szomszéd fához. A suszterlegényt ekkor agyoncsapta a villám, menyasszonya pedig, aki

három utcával odébb éppen ebben a pillanatban vitte be a családi asztalra a levesestálat, a szívéhez kapott, és holtan esett össze. *(Eloltja a gyertyákat)* Az is csak magnetikus tüneményekkel magyarázható, hogy álmaink olykor keresztezik egymást. Feleselnek egymással. Aztán jó idő múltán, éber állapotban egymás álombeli szavait idézzük. Képzelve? Ki állíthatja ezt teljes bizonyossággal? Ki tudja elválasztani a képzelgést a tapasztalattól? *(Lefekszik az ágyára)* Henriette megérezte, a belőlem áradó delejes áram hatására, hogy miért foglalkoztat épp most O. márkiné története. Utolsó éjszakánkon eljátszhattuk volna. Commedia dell'arte-szerűen. Én a férfiakat, ő a nőket. A tömegjeleneteket persze elhagytuk volna. Az orosz gróf, akit én játszom, lerángatta már a márkinéről a kigombolkozott katonákat, a márkiné ájultan fekszik ott derékig felgyűrt ruhában, a gróf szinte ártatlan még, bár a katonaiskolában esetleg megerőszkolták néhányszor az idősebb fiúk... Megerőszkolták, vagy tán inkább csak rábeszéltek... rávették... Rábírták testi érveket is alkalmazva... De akkor ott meglátja a kitakart, gyönyörű asszonyt, önkívületbe esik...

Gyér fényben, a szoba padlóján ott fekszik szakadozott fehérrugó Henriette. Kleist odaugrik hozzá, ráfekszik és zokog

Nem ura többé az akaratának, elveszti énjét, vagy talán megtalálja inkább...

HENRIETTE Ó, Heinrich, erről álmodoztam, mióta már! Mióta már!

KLEIST Ne beszéljen, könnyörgök, ne beszéljen! Ájuljon vissza! Értse meg: életemben csak játszva léphetek túl azon, ami az életem volt. Mert én korán felismertem, hogy mindenre képesek vagyunk. Ezért aztán, óvatosságból vagy önfegyelemből, semmire sem voltam képes. Csak a képzeletemben. Erőszakos behatolások, golyóval, törrel, foggal és a férfiasság eszközével. Bárkitől bármi kitelik – erről szólnak az irományaim. Sőt mi több: magam is iromány vagyok! Az írói képzelet szülte. Ismertebb nevemen: Hamlet. Csakhogy én nem mertem volna megkérdezni Opheliától, hogy az ölébe fekhettek-e. Az orosz gróf sem mert soha életében megkérdezni ilyesmit, ezért csak olyankor mert cselekedni, amikor nem kérdezhetett. Ez O. márkiné történetének rejtett feltétele. Érti már?

HENRIETTE Mióta álmodozom erről a pillanatról!

KLEIST Hallgasson! Ez olyan játék, ahol életem a tét. Érti? *(Csend)* Érti? *(Csend)* Végre megértette. Megengedi, hogy játsszak? Hogy átültessem az életbe képzeletem gyümölcsét? *(Csend)* Nem válaszol. *(Csend)* Csak nem ájul el valóban? Jettchen! *(Rázni kezdi)* Eljátszhatom halálom reggelén az orosz gróf szerepét? *(Csend)* Eljátszhatom? *(Csend)* A hallgatást beleegyezésnek tekintem. *(Csend)* Köszönöm, édes szerelmem! *(Gombolkozni kezd)*

HENRIETTE *(ellöki Kleistet)* Vissza! Tízszor olvastam ezt a történetet! Egészen mostanáig törtem a fejemet azon,

hogy honnan hordja papíra azt a sok szörnyűséget. Vissza! Elfelejtette, hogy én már évek óta nem szülhetek?

KLEIST Ne essen ki a szerepéből! Maga most nem Adolfine Henriette Vogel, hanem O. márkiné, G. ezredes lánya. Én pedig nem Heinrich von Kleist vagyok, a parazita különc, hanem egy orosz gróf. Csak nem feltételezi barátjáról, Kleistről, hogy megerőszkolja magát?

HENRIETTE Rendben van. Ájul vagyok. Egy ájul Ophelia. Vagy Opheliából legalább az O. Van valami különös óhaja, gróf úr? Tegyem még széjlebb a lábam? Na gyerünk, gyerünk! Hiszen délután elindulunk valóságos nevünkön egy valóságos kékjutazásra. Mire vár? Hogy kinevessem? *(Harsányan kacag)*

KLEIST *(feltápászkodik)* A délutáni kékjutazás elmarad. Hiszen most gyűlöljük egymást. Márpedig ha nem angyali béke fűz össze bennünket a felröppenés pillanatában, akkor gyilkosnak kell éreznem magam, amikor lelövöm.

HENRIETTE *(elkomolyodik)* De hiszen bennünket angyali béke fűz össze, töviskoronám. Ez játék volt csak, nélkülözhetetlen játék. *(Felé nyújtja a kezét)*

Kleist felsegíti, kezét csókol

Segítségével elmúlt minden, ami rossz! A legmodernebb homeopátiás eljárást alkalmaztuk. Gyűlölködéssel pusztítottuk ki magunkból a gyűlölködés csírát! Így ráztuk le magunkról az utolsó salakot. Az utolsó felesleges súlyt. Hiszen nemsokára szárnyra kelünk.

KLEIST Homeopátia. Similia similibus curantur. Agyó, szerelmem. *(Henriette felé sújt)*

Sötétség

(Nekiütözik az asztalnak, feljajdul, leül, meggyújtja a gyertyákat. Egyedül van a szobában. Kiüssza a maradék bort) Csakhogy ami megtörtént, az mind jóvátehető. Még akkor is, ha elfelejtjük. És nekem hál' istennek már nincs időm a feledésre. Addig élek, amíg végigolvasom ezt a levelet. És bármi történt vagy nem történt itt ma éjszaka, évek óta először boldog vagyok. Hányan mondhatják el ezt magukról haláluk reggelén? Boldog vagyok, mert ennél csak kevésbé iszonyatos helyre vihet utam. Hallasz, Marie? *(Olvassa a levelet)* „Agyó! – És számítsd ehhez hozzá, hogy olyan barátnőt találtam, akinek lelke fiatal sasként úgy röpül, hogy ehhez hasonlót még soha életemben nem láttam; aki szomorúságomat magasabb rendű, bennem gyökeredző és gyógyíthatatlan tulajdonságomnak érzi, és ezért, noha elegendő eszköze van arra, hogy itt a Földön tegyen boldoggá, halni akar velem. Drága Marie-m, még egyszer: agyó!” *(Összehajtogatja, borítékba teszi levelét, és miközben ráírja a címzést, ismételteti)* Agyó. Ez így igaz. Agyó. Agyó. Agyó.